

De één zal de last van de ander dragen.

Op de dinsdag in al weer de vierde week lees ik in het boekje “Veertigdagentijd, op weg met Dietrich Bonhoeffer” de bovenstaande opdracht.

Bonhoeffer schrijft in zijn overweging dat wij elkaar mogen ontvangen als broeders en zusters, God heeft onze naasten niet geschapen zoals wij het graag zouden zien. Wij hadden misschien wel wat andere ideeën over wie onze broeders of zusters zouden moeten zijn. Misschien hebben we zelfs wel andere ideeën over wie we zelf zouden willen zijn.

Maar mensen zijn in vrijheid en tot vrijheid geschapen. Dit betekent dat mensen ook de vrijheid hebben om zichzelf te zijn, met al hun capaciteiten, hun verlangens, hun beperktheden en hun eigenaardigheden.

In veel huizen zitten mensen deze weken dicht op elkaar. Je moet het met elkaar uithouden zonder normale activiteiten en afleidingen. We hebben allemaal last van angst. Wat zal er gebeuren? Word ik ziek, of nog erger... verlies ik misschien ook een geliefde aan dit afschuwelijke virus?

Het gevoel van opgesloten zitten, roept spanning op. Een spanning die we soms afreageren op elkaar. We hebben niemand anders.

Kunnen we dan elkaar accepteren en zelfs waarderen met al eigenaardigheden en zwaktes? Kunnen we dat zelfs met liefde en blijdschap doen omdat de ander ons als schepsel van God is gegeven?

In andere huizen zitten mensen veel meer alleen dan anders. De contacten zijn zeer beperkt. Er is (bijna) niemand de angst mee te delen. Er is bijna niemand om de spanning te doorbreken en samen de aandacht op iets anders te richten.

Dan is het een grote opgave om lichtpuntjes te vinden in wat mensen voor elkaar doen: muziek vanaf balkons, kerkklokken op de woensdagavond, mensen die beschikbaar zijn om boodschappen te doen, telefoontjes en kaartjes.

Het is voor ons allen een uitdaging om een lichtpuntje te zijn. Dat vraagt creativiteit, aandacht en tijd. Maar gelukkig heeft de goede God ons allen geschapen met onze eigen vorm van creativiteit en liefde voor onze naasten. En elk nadeel heeft z'n voordeel: de factor tijd speelt opeens een heel andere rol.

Joke Kolkman